

Sygn. akt VII U 251/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 listopada 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Anna Kozłowska-Czabańska
Protokolant:	sekr. sądowy Aneta Rapacka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 18 listopada 2016 r. w Warszawie

sprawy J. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

o wypłatę emerytury

na skutek odwołania J. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

z dnia 11 grudnia 2015r., nr (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje J. M. emeryturę od dnia 5 listopada 2015 roku.

UZASADNIENIE

J. M. w dniu 31 grudnia 2015 r. wniósł odwołanie za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. do Sądu Okręgowego Warszawa-Praga

w Warszawie od decyzji ww. organu rentowego z dnia 11 grudnia 2015 r., znak: (...). Odwołujący wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez przyznanie mu prawa do wypłaty emerytury za miesiąc listopad 2015 r. Ubezpieczony wskazał,

że wniosek o przyznanie świadczenia złożył w dniu 2 października 2015 r., podając datę rozwiązania stosunku pracy na dzień 4 listopada 2015 r., a świadectwo pracy oraz wniosek o wypłatę emerytury złożył w dniu 9 grudnia 2015 r. (k. 2 a. s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie z dnia 27 stycznia 2016 r. wniósł o jego oddalenie na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Organ rentowy wskazał, że w dniu 6 listopada 2015 r. przyznał wnioskodawcy prawo do emerytury, lecz jej wypłata podlegała zawieszeniu z uwagi na kontynuowanie przez niego zatrudnienia. W dniu 9 grudnia 2015 r. do Oddziału wpłynął wniosek odwołującego o ponowne ustalenie świadczenia emerytalno-rentowego wraz z dołączonym świadectwem pracy potwierdzającym ustanie jego zatrudnienia z dniem 4 listopada 2015 r. Po rozpoznaniu wniosku, organ rentowy zaskarżoną decyzją z dnia 11 grudnia 2015 r. ponownie ustalił wysokość i podjął wypłatę świadczenia od dnia 1 grudnia 2015 r. mając na uwadze

art. 133 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 135 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (k. 6 a. s.).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

J. M. urodzony (...), w dniu 2 października 2015 r. złożył wniosek o emeryturę dołączając tym samym informację dotyczącą okresów składkowych i nieskładkowych wraz z odpowiednią dokumentacją potwierdzającą okresy zatrudnienia (k. 3-39 a. e.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. wydał decyzję z dnia 6 listopada 2015 r., znak: (...) przyznającą emeryturę od dnia (...) (...), tj. od dnia osiągnięcia wieku emerytalnego. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy poinformował, że wypłata emerytury została zawieszona, a w celu jej wypłaty należy dostarczyć świadectwo pracy po rozwiązaniu umowy o pracę z każdym pracodawcą, na rzecz którego praca była wykonywana po przyznaniu emerytury (k. 61-63 a. e.).

Odwołujący w dniu 8 grudnia 2015 r. otrzymał decyzję wydaną przez organ rentowy z dnia 6 listopada 2015 r. o przyznaniu emerytury (zeznania odwołującego, k. 33 a. s.).

Decyzja o przyznaniu emerytury z dnia 6 listopada 2015 r. powinna zostać doręczona odwołującemu niezwłocznie po jej wydaniu, natomiast powodem wysłania jej dopiero w dniu 27 listopada 2015 r. było niedopatrzenie pracownika, który w wyniku pomyłki odłożył sprawę na termin. W organie rentowym nie ma przepisów wewnętrznych regulujących kwestię terminu wysłania decyzji (k. 29-30 a. s.).

Wnioskodawca w dniu 9 grudnia 2015 r. złożył wniosek o ponowne ustalenie wysokości świadczenia emerytalno-rentowego. Do wniosku odwołujący dołączył świadectwo pracy z dnia 9 listopada 2015 r., zgodnie z którym odwołujący zatrudniony był w Przedsiębiorstwie Produkcyjno-Handlowo-Usługowym (...) U. B. z siedzibą w Z. od dnia 16 września 2013 r. do dnia 4 listopada 2015 r. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku ślusarz-spawacz (k. 65-71 a. e.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. wydał zaskarżoną decyzję z dnia 11 grudnia 2015 r., znak: (...) dotyczącą ustalenia wysokości i podjęcia wypłaty emerytury odwołującego. Organ rentowy po rozpatrzeniu wniosku z dnia 9 grudnia 2015 r. ustalił wysokość i podjął wypłatę emerytury od dnia 1 grudnia 2015 r., tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek (k. 73-75 a. e.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zawartych w aktach sprawy i aktach rentowych. Zdaniem Sądu, powołane wyżej dokumenty, w zakresie w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia są wiarygodne, wzajemnie się uzupełniają i tworzą spójny stan faktyczny. Nie były one przez strony kwestionowane w zakresie ich autentyczności, a zatem okoliczności wynikające z treści tych dokumentów należało uznać za mające wysoki walor dowodowy.

Sąd dodatkowo nadał przymiot wiarygodności zeznaniom odwołującego się, w oparciu o które również ustalono stan faktyczny. W ocenie Sądu wnioski wynikające z treści zeznań ww. korelowały ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym.

W związku z tym Sąd uznał materiał dowodowy za wystarczający do rozstrzygnięcia w sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie J. M. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 11 grudnia 2015 r., znak: (...) jest zasadne i podlega uwzględnieniu.

Przedmiotem sporu w niniejszym postępowaniu było ustalenie, czy organ rentowy prawidłowo wydał zaskarżoną decyzję w oparciu o przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015 r., poz. 748 j. t.) zwanej dalej „ustawą”. Kwestia dotycząca spełnienia przez odwołującego przesłanek uprawniających go do prawa do emerytury od dnia 5 listopada 2015 r. pozostawała bezsporna w toku procesu.

Zgodnie z art. 133 ust. 1 ustawy, w razie ponownego ustalenia przez organ rentowy prawa do świadczeń lub ich wysokości, przyznane lub podwyższone świadczenia wypłaca się, poczynając od miesiąca, w którym powstało prawo do tych świadczeń lub do ich podwyższenia, jednak nie wcześniej niż:

1) od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy lub wydano decyzję z urzędu, z zastrzeżeniem art. 107a ust. 3;

2) za okres 3 lat poprzedzających bezpośrednio miesiąc, o którym mowa w pkt 1, jeżeli odmowa lub przyznanie niższych świadczeń były następstwem błędu organu rentowego lub odwoławczego.

W świetle art. 135 ust. 1 ustawy, w razie ustania przyczyny powodującej wstrzymanie wypłaty świadczenia, wypłatę wznowia się od miesiąca ustania tej przyczyny, jednak nie wcześniej niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o wznowienie wypłaty lub wydano z urzędu decyzję o jej wznowieniu, z uwzględnieniem ust. 2.

Sąd zważył, że organ rentowy co do zasady prawidłowo zastosował obowiązujące przepisy prawa w oparciu o ww. ustawę. Odwołujący w dniu 9 grudnia 2015 r. złożył wniosek o ponowne ustalenie wysokości świadczenia, jak również o rozpoczęcie wypłaty zawieszonych emerytur w związku z ustaniem stosunku pracy łączącego go z ostatnim pracodawcą w dniu 4 listopada 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych mając na uwadze powyższe, przyznał prawo odwołującemu do pobierania emerytury od dnia 1 grudnia 2015 r., a więc od pierwszego dnia miesiąca, w którym złożono przedmiotowy wniosek. Jednakże Sąd Okręgowy doszukał się w działaniach organu rentowego błędu. Zgodnie z poglądem Sądu Apelacyjnego, „zawarte w art. 133 ust. 1 pkt 2 u.e.r.f.u.s. określenie „błąd organu rentowego” obejmuje sytuacje, w których organ rentowy miał podstawy do przyznania świadczenia, lecz z przyczyn leżących po jego stronie tego nie uczynił. Za takie przyczyny można uznać wszelkie zaniedbania tego organu, każdą obiektywną wadliwość decyzji, niezależnie od tego czy jest ona skutkiem zaniedbania, pomyłki, celowego działania organu rentowego, czy też rezultatem niewłaściwych działań pracodawców albo wadliwej techniki legislacyjnej

i w konsekwencji niejednoznaczności stanowionych przepisów.” (wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 10 maja 2016 r., sygn. akt III AUa 2127/15) Organ rentowy w piśmie procesowym z dnia 11 sierpnia 2016 r. wskazał, że decyzja przyznająca prawo do emerytury wnioskodawcy została wysłana mu dopiero w dniu 27 listopada 2015 r. na skutek niedopatrzania pracownika ZUS. W myśl orzeczenia Sądu Najwyższego, „powołany przepis [art. 133 ust. 1 pkt 2 ustawy] nie daje podstawy prawnej do przyznania podwyższonych świadczeń od daty powstania prawa do nich, jeżeli prawo to powstało wcześniej niż trzy lata przed zgłoszeniem wniosku, nawet w przypadku jeżeli niezrealizowanie tego prawa było następstwem błędu organu rentowego. Użyte w omawianym przepisie określenie „błąd organu rentowego” obejmuje sytuacje, w których organ rentowy miał podstawy do przyznania podwyższonego świadczenia lecz z przyczyn leżących po jego stronie tego nie uczynił.

Za takie przyczyny można uznać wszelkie zaniedbania tego organu, w tym także popełnioną na skutek niedbalstwa pracownika omyłkę przy kompletowaniu dokumentacji i wydawaniu decyzji. Przepis ten nie wyłącza ograniczenia okresu wypłaty świadczeń w sytuacjach, gdy błąd organu rentowego jest wynikiem zawinięcia jego pracownika. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2002 r., sygn. akt II UKN 116/01) Sąd Najwyższy w ww. fragmencie uzasadnienia w sposób jasno i ewidentnie podniósł, iż do błędu organu rentowego należy zakwalifikować zaniedbanie zachodzące po stronie pracownika Oddziału. Na skutek nieuzasadnionej zwłoki, decyzja dotycząca przyznania prawa do emerytury została doręczona wnioskodawcy w dniu 8 grudnia 2015 r. Następnie już w dniu 9 grudnia 2015 r. J. M. przedstawił organowi rentowemu dokumenty uprawniające go do pobierania przedmiotowego świadczenia. Zatem Sąd przyjął,

że gdyby organ rentowy dokonał czynności niezwłocznie, to wnioskodawca otrzymałby decyzję przyznającą prawo do emerytury wraz

z informacją o zawieszeniu jej pobierania w listopadzie, co umożliwiłoby mu jeszcze złożenie w tym miesiącu wniosku o ustalenie prawa do jej wypłaty. Tak ustalony stan faktyczny zobowiązywałby organ rentowy do wypłaty emerytury wnioskodawcy od pierwszego dnia miesiąca, w którym złożony został wniosek, a więc od dnia 1 listopada 2015 r. Mając na uwadze jednak, że stosunek pracy łączący odwołującego z ostatnim pracodawcą ustał w dniu

4 listopada 2015, jak również przesłankę ukończenia wieku, J. M. miałby ustalone prawo do pobierania emerytury od dnia 5 listopada 2015 r. Sąd doszedł do przekonania analogicznie, że odwołujący dokonując wysłania w grudniu dokumentów jeden dzień

po otrzymaniu decyzji z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, również podjąłby stosowne czynności niezwłocznie w listopadzie 2015 r., czym nabyłby prawo do pobierania emerytury od dnia 5 listopada 2015 r.

Reasumując, Sąd stanął na stanowisko, że błąd organu rentowego jest ewidentny i wyklucza możliwość zastosowania w niniejszej sprawie art. 133 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 135 ust. 1 ustawy.

Mając na uwadze powyższe, Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.